

Květinové pohádky

Pampeliška, podběl, škarda

Sluníčko natáhlo zlaté paprsky. Víly se na nich zhouply až do sluneční školy.

Základní květinové vzdělání není jen procházka zahradou. Kdyby Bledulka nebyla bílá, úplně by zbledla, když zahlédla seznam lučních květin.

„Tohle se v životě nenaučím,“ úpěla nešťastně.

„Nevěš hlavu. Co se nenaučíme dneska, naučíme se zítra,“ mrkla na ni vesele Škareda.

„Jsi krásná. Proč ti říkají Škaredo?“ podivila se Bledulka.

„Proč, proč...“ zaškaredila se víla. „Víš, správně se jmenuji Škarda. Protože mojí květinou je škarda. Jenže vílám se to prý špatně vyslovuje, tak mi do jména přidávají e.“

„Aha. A jak vypadá tvoje květina – myslím ta škarda?“

„Skoro jako pampeliška. Ale je vyšší. Kvítka má o něco menší, zato jich je na stonku několik.“

Bledulka složila hlavu do dlaní. „Já se v těch žlutých štrapatých květinách nedokážu vyznat. Kdo si má pamatovat,

kteřá je která?“

„Pampelišku zná přece každý. Zubaté listy, hladký dutý stonek a zářivě žlutý květ. Ale bacha. Stonek ti po utržení obarví ruce. Nepůjdou umýt.“

„Vzpomínám si,“ zajásala Bledulka. „Na stonku se pak udělá koule z ochmýřených padáčků. Krásně se do nich fouká.“

„No vidíš! Už si pamatuješ pampelišku,“ kývla Škareda. Bledulka byla moc ráda, že získala novou veselou kamarádku.

Vtom se jim za zády ozval posměšný hlásek. „Škaredu, Škaredu honil bobr na ledu!“

„Jen počkej!“ naštvála se víla. Až tě chytím, ty jedna Bělko, Podbělko, vyškubu ti trásně ze sukně!“

„Škaredu, Škaredu dal si zajíc k obědu!“ pokřikovala Podbělka další posměšky a kličkovala, aby ji spolužačka nedohonila.

Když obě žluté víly utíkaly kolem, Bledulka nenápadně nastavila Podbělce nohu. Ta se rozplácla na zemi a Škareda ji konečně chytila. Víly se do sebe pustily, až kolem létaly žluté cáry.

Sluníčko odhrnulo obláčky a udělalo: „Ts, ts, ts.“

Víly od sebe odskočily a provinile sklopily oči.

„Luční víla má být jemná, laskavá a vlídná,“ domlouvalo jim sluníčko. „Dokonce i ta, která se narodí mezi bodláky.“

Žluté víly si nenápadně rovnaly oblečení a styděly se.

„Já se omlouvám,“ zvedla oči Škareda.

„Já taky,“ přivřenýma očima na slunce pohlédla Bělka.

„Dobrá,“ kývlo sluníčko. „Za chvíli budeme pokračovat v učení.“
Potom si opět přitáhlo obláčky a natřepalo si z nich hromadu polštářků.

„Bledulku, Bledulku cvrnkali až do důlku,“ ozvalo se šeptem zezadu.

„Co jí provedeme?“ znovu se rozzlobila Škareda.

Bledulka pokrčila rameny. „Proč ji nemáš ráda? Vždyť vypadáte jako sestry.“

„Možná právě proto, že jsme si podobné. Pamatuješ si, jak vypadá podběl?“

„Hlavně neříkej, že

jako pampeliška,“ polekala se Bledulka. „Jinak z toho budu mít hlavu jako meloun.“

„Ale nebudeš. Taky má květ jako střapaté sluníčko. Vystrkuje ho ze země dřív než listy. Ale stonek má šupinatý, drsný a hrubý stejně jako ty Podbělčiny posměšky.“

„Že bychom jí oplatily stejnou mincí?“ navrhla Bledulka.

„Ty umíš veršovat?“ Víle ve žlutém zajiskřily oči. Bledulka se naklonila a šeptala jí do ucha.

Potom se obrátily a Škareda mávla rukou, aby obě začaly stejně. „Podbělka, Podbělka chrápala do pondělka.“

Víly kolem se začaly chichotat, až to sluníčko nevydrželo, odsunulo obláčky a vílám začala další školní hodina.

The
Colt's foot
Fairy.

